

— Той ми бѣше познатъ и го поздравлявахъ, но въ акта стои да съмъ казалъ, че въпросното лице е избавено, това не може да бѣде истина. Зная горѣ-долѣ какъ се пхтува по Дунава, трѣбва да свѣрне при Черна вода, послѣ Браила и Галацъ. Слѣдователно като пхтувахъ самъ се видохъ, и не съмъ ималъ нужда да му казвамъ, че въпросното лице е отървано.

— За насъ това не е документъ. Ний може да вѣрваме, може и да не вѣрваме, на това.

— Още единъ въпросъ. Вий сте говорили по рано, че може би другаря ви да е говорилъ такова нѣщо, а сега казвате, че вий сте говорили на свидѣтеля, но не за убийството, а за друго.

— Повтарямъ, че съ Проданова съмъ ималъ азъ разговоръ съвсѣмъ по друго, а ако другаря ми е говорилъ въ мое отсъствие за убийството, това е друго.

— Какво ви е накарало, като чиновникъ, който сте злоупотрѣбили правителствени пари да дойдете въ България?

— Искахъ да се прѣдстава на българскитѣ власти и да приема заслуженото си наказание.

— Сами ли се явихте, че сте виновно лице или властитѣ ви узнаха?

— Не, самичекъ се явихъ.

— Приблизително знаете ли какво е злоупотрѣблението въ станцията. Хилядо, двѣ хиляди, три хиляди, петъ хиляди лева?

— Не зная. Комиссията каквото е намѣрила, това е.

Защит. Марковъ: Сжщия день, когато е говорилъ съ Проданова, казалъ ли му, че който намѣри убийцата има 20,000 лева награда?

— Не съмъ му казалъ.

— Да ми се каже отъ Прокурорския надзоръ и сждѣтъ, ако е правена справка въ Радуевацъ, да ли подсъдимия е билъ тамъ въ врѣме на убийството или не, т. е. на 15-ий Мартъ.

Защит. Н. Мановъ: Азъ съмъ изучавалъ дѣлото и свѣдѣнията, които иска г-нъ Марковъ ги имамъ въ резерва и ще ги изложя.

Защит. Марковъ: Зная, че има свѣдѣния, че на 15-й е билъ въ Радуевацъ. Има телеграмма отъ Пловдивския сждобенъ слѣдователъ, че по отношение неговото прѣслѣдване въ злоупотрѣбление държавни пари, като Началникъ станции е, 11,000 лева. Прилага се телеграммата като документъ, да се исправи една не грѣшка, а едно нѣщо, че П. Милковъ не е